

MATERIÁLY

XI MEZINÁRODNÍ VĚDECKO-PRAKTICKÁ KONFERENCE

EFEKTIVNÍ NÁSTROJE MODERNÍCH VĚD - 2015

27.04.2015 - 05.05. 2015

Díl 15

Filologické vědy

Praha
Publishing House
«Education and Science» s.r.o.

FILOLOGICKÉ VĚDY

MATERIÁLY

XI MEZINÁRODNÍ VĚDECKO - PRAKTICKÁ
KONFERENCE

«EFEKTIVNÍ NÁSTROJE MODERNÍCH VĚD - 2015»

27 dubna - 05 května 2015 roku

Díl 15
Filologické vědy

Praha
Publishing House «Education and Science» s.r.o
2015

Vydáno Publishing House «Education and Science»,
Frýdlanská 15/1314, Praha 8
Spolu s DSP SHID, Berdianskaja 61 B, Dnepropetrovsk

**Materiály XI mezinárodní vědecko - praktická konference
«Efektivní nástroje moderních věd – 2015».** - Díl 15. Filologická
vědy.: Praha. Publishing House «Education and Science» s.r.o -
96 stran

Šéfredaktor: Prof. JUDr. Zdeněk Černák

Náměstek hlavního redaktor: Mgr. Alena Pelicánová

Zodpovědný za vydání: Mgr. Jana Štefko

Manažer: Mgr. Helena Žáková

Technický pracovník: Bc. Kateřina Zahradníčková

XI sběrné nádobe obsahují materiály mezinárodní vědecko - praktická
konference «Efektivní nástroje moderních věd» (27 dubna - 05 května 2015 roku)
po sekcích Filologické vědy.

Pro studentů, aspirantů a vědeckých pracovníků

Cena 270 Kč

ISBN 978-966-8736-05-6

© Kolektiv autorů, 2015

© Publishing house «Education and Science» s.r.o.

Бицко Н., Цуманець І. Деякі варіації епонімних форм (на матеріалі Ілюстрованого Медичного Словника Дорланда).....	59
Бицко Н.І., Ревенко Ж.А. Сучасна термінологічна база науки «Епідеміологія»	62
Тупиця О.Ю. Композиційна роль «сильних позицій» у сучасному рекламному тексті	66
Гриценко Я.С. До питання методології гуманітарного пізнання.....	70
Шалаєва А.В. Основні продуктивні методи утворення епонімів в медичній термінології.....	72
Іванова А.А. Сравнительный анализ английских и русских фразеологических единиц с наименованиями еды.....	76
Ібрагімова Ж.А., Русакова М., Алиакбарова К.Н. Bulding English vocabulary through the wev	78
Борисова М.Ю. анализ фразеологических единиц с наименованием частей тела в русском и английском языках	81
Сұлтанғалиева Д. «Мұра» орталығын қазақ тілі мен әдебиеті сабақтарында пайдаланудың тиімді жолдары.....	83
Іванова А.А. Английские и русские фразеологические единицы с наименованиями еды: сравнительный анализ.....	85
Рапишева Ж.Д., Мусина А., Токтау Мадина Из истории происхождения фразеологизмов в русском языке.....	87

Ahumada-del Castillo s. Аумада-дель Кастильо синдром – синдром галактореї-аменореї з низькою секрецією гонадотропіну.

Aicardi's s. Екарді синдром – синдром, який уражає немовлят жін. статі. Характеризується агенезом мозолистого тіла, великими дискретними ділянками хоріоретинопатії, спазмами і тонічними судомами, олігофренією.

Розглянувши деякі варіаційні форми епонімних назв, які нами були виокремлені з Ілюстрованого Медичного Словника Дорланда, можна зробити висновок, що більшість термінів утворено на основі антропонімних епонімів (прізвища видатних лікарів минулого і сьогодення), топонімні епоніми (географічні назви) в медичній термінології зустрічаються рідше. При конструюванні медичних термінів прослідковується використання присвійної форми епонімів, що закінчується на 's. Але Словник Дорланда відображає тенденцію відсутності традиційних присвійних форм англійської мови для термінів-епонімів. Отже, варіація форм, яку можна простежити у Словнику, як зазначають автори, – це лише відображення змін, а не правило використання присвійної форми чи невживання такої.

Література

1. Англо-Український Ілюстрований Медичний Словник Дорланда. У двох томах. – Львів, «НАУТИЛУС», 2002. – 2688 с.
2. Белецкий А.А. – Лексикология и теория языкознания (ономастика). – К.: Издательство Киевского университета, 1972. – 208 с.
3. Латинско-русский словарь / И.Х.Дворецкий. – 9-е изд. – М., Медиа, 2005. – 843 с.

Бицко Н.І., Ревенко Ж.А.

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці, Україна

СУЧАСНА ТЕРМІНОЛОГІЧНА БАЗА НАУКИ «ЕПІДЕМІОЛОГІЯ»

Термін «епідеміологія» походить від грецьких слів *epi*, що означає *на чи над*, *demos* – народ, *logos* – наука. Отже, епідеміологія – це наука про те, що поширено серед народу, що з народом відбувається.

Нині епідеміологія вважається базовою наукою про здоров'я населення. Епідеміологія – це вивчення поширеності і детермінант станів або подій, пов'язаних зі здоров'ям, у спеціально визначених популяціях для управління і контролю за проблемами здоров'я. Вивчення включає обстеження, спостереження, тестування гіпотез, аналітичні дослідження і експерименти. Поширення має на увазі аналіз у часі,

за місцем, за групами людей, які були вибілені за індивідуальними ознаками і зазнали впливу, що вивчається. Детермінанти – це фізичні, біологічні, соціальні, культурні і поведінкові чинники, що впливають на здоров'я. Пов'язані зі здоров'ям стани і події включають захворювання, випадки смерті, чинники поведінки (наприклад, паління), реакції на превентивні заходи, організацію і використання послуг охорони здоров'я. Спеціально визначена популяція – група з точно визначеною ознакою і числом людей. Управління і контроль є кінцевою метою епідеміологічного підходу в охороні здоров'я – зміцнити, захистити і відновити здоров'я.

Інформація, отримана в ході епідеміологічних досліджень, має широке застосування і важлива як для організаторів охорони здоров'я і лікарів-практиків, так і для окремої людини. Організатори охорони здоров'я мають можливість одержати відповіді на ті питання, які щодня постають перед ними: з якими актуальними і потенційними проблемами зіштовхується суспільство щодо здоров'я? Де вони виникають? Яка частина і хто з населення має ризик виникнення захворювань? Які проблеми, пов'язані з охороною здоров'я, будуть вирішені, а які можуть посилитися згодом? Чи є служби охорони здоров'я доступними, їхня діяльність успішною ефективною?

Об'єктивна інформація про виникнення, поширення захворювань, чинники ризику серед населення, отримана за даними епідеміологічних досліджень, дозволяє керівнику будь-якого рівня управління охороною здоров'я оцінювати здоров'я населення; визначити пріоритети як щодо громадського здоров'я, так і щодо його охорони; приймати обґрунтовані рішення, що забезпечують покращання здоров'я населення, яке обслуговується.

Епідеміологічна інформація використовується і при прийнятті людьми індивідуальних рішень щодо свого здоров'я (наприклад, рішення кинути палити, піднятися на поверх не ліфтом, а сходишками, використання контрацептивів, переваги в характері харчування тощо).

Епідеміологічна теорія бере початок від Гіппократа (приблизно 400 років до н.е.). Значний внесок у її розвиток мали роботи Гранта, Фара, Сноу. Гіппократ пояснював виникнення захворювань раціональними причинами, а не Божою волею. У своїй роботі, названій «В ефірах, водах і просторах», він пише про те, що чинники середовища і людини, такі як поведінка, вид трудової діяльності, можуть впливати на виникнення і розвиток захворювання. Масові інфекційні захворювання минулого і висока смертність від них визначили розвиток епідеміології як науки. У середині і на практиці XIX ст. велика частина дослідників використовувала епідеміологічні підходи для вивчення випадків інфекційних захворювань, а епідеміологія стала розглядатися як розділ медицини, що вивчає закономірності виникнення і заходів профілактики інфекційних захворювань. Золотий вік епідеміології інфекційних захворювань припадає на кінець XIX – першу половину XX ст., коли були створені основи для контролю за інфекційними хворобами. Починаючи із середини XX ст., методи епідеміологічного дослідження по-

чали застосовувати при вивченні будь-яких захворювань, що носять масовий характер, у тому числі спричинених фізичними і психічними, соціальними та іншими чинниками.

Для розв'язання своїх задач епідеміологія як будь-яка наука повинна мати у своєму розпорядженні спеціальні методи дослідження. Починаючи з 50-х рр. ХХ ст., спостерігається прорив у розвитку методів наукового дослідження і обґрунтування теоретичного фундаменту епідеміології. Нині під епідеміологічними методами розуміють методи вивчення закономірностей поширення неінфекційних захворювань серед населення, засновані на використанні статистичних показань.

Однією з головних задач епідеміологічного підходу є вивчення причин захворювань. Знання про причини допомагають визначити підходи до рішення трьох основних клінічних задач: профілактики, діагностики і лікування.

Часом важко довести наявність певної причини захворювання, тому нині з терміном «причина захворювання» часто вживають термін «чинник ризику», що позначає іноді причину захворювання, а іноді визначник ризику. Ці категорії настільки сильно пов'язані одна з одною і настільки інтегровані, що зазвичай у наявності цілий ланцюг причинно-наслідкових зв'язків, коли причина може бути наслідком чинника ризику і навіть навпаки, коли причина може створити ситуацію ризику для даного захворювання.

Для з'ясування чи є чинник ризику причиною або визначником (маркером) захворювання необхідно виконати декілька різних типів досліджень. Сила доказів визначається типом дослідження. Найкращим способом з'ясувати чи дійсно потенційний чинник збільшує вірогідність розвитку захворювання, був би експеримент. Проте вивчити дію більшості чинників ризику на людину за допомогою експериментальних досліджень неможливо, тому звичайно доводиться використовувати більш «щадливі» методи дослідження – емпіричні (описові і аналітичні).

Під час цих досліджень вивчається поширеність чинників ризику, час появи і частота захворювань або їх наслідків серед учасників дослідження, а потім за допомогою методів математичної статистики встановлюються причинно-наслідкові зв'язки. За результатами описових досліджень формується гіпотеза про причини захворювань, що потім перевіряється в аналітичних і за можливості в експериментальних дослідженнях.

Розглянемо деякі термінологічні одиниці, які вживаються в сучасних епідеміологічних дослідженнях

Клінічна епідеміологія – наука, що за допомогою перевірених методів епідеміологічних досліджень, біостатистики і аналізу рішень дозволяє одержати науково-обґрунтовану характеристику корисності і економічної доцільності терапевтичних і діагностичних методик.

Емпіричні дослідження – це дослідження без навмисного втручання в природний перебіг і розвиток захворювання. Дослідник спостерігає і фіксує необхідну інформацію відповідно до програм дослідження. Емпіричні дослідження,

у свою чергу, можуть бути описовими та аналітичними. Аналітичні методи можуть бути когортними, дослідженнями типу «випадак-контроль» та еологічними. В *експерименті* дослідник цілеспрямовано і свідомо контролює основні параметри, що є предметом вивчення (наприклад, чинники ризику, нові методи лікування, профілактики), а також розподіляє об'єкти дослідження (хворих і здорових осіб) за визначеними групами. Експериментальні дослідження розділяються на польові (профілактичні) і клінічні, неконтрольовані і контрольовані, рандомізовані і нерандомізовані.

Описова епідеміологія займається вивченням:

- частоти і поширеності захворювань (їх наслідків), на визначеній території (країна, область, район, місто, село), у визначений час (місяць, рік, 5 років і т.д.), у різних групах населення (диференційовано за статтю, віком, національністю, соціально-економічним станом, освітою, професією, тощо);

- перебігу захворювань;
- ефективності діагностичних критеріїв;
- поширеності потенційно небезпечних чинників.

Основними методами описової епідеміології є опис окремих випадків і опис серії випадків.

Опис окремих випадків – це спосіб медичного дослідження, що полягає в докладному описі даних, отриманих шляхом спостереження одного або декількох випадків захворювань (не більше 10 хворих) і дозволяє привернути увагу медиків до нових або маловідомих хвороб, їх проявів або поєднань хвороб.

Опис серії випадків – дослідження, що звичайно включає описову статистику групи захворювань (чисельність групи з визначеним захворюванням – 10 пацієнтів і більше). Серія випадків – найпоширеніший спосіб опису клінічної картини захворювання.

Аналітичні епідеміологічні дослідження застосовують з метою встановлення причинних зв'язків між захворюваннями і різними чинниками ризику, а також для оцінювання ефективності профілактичних і лікувальних втручань.

Експериментальні дослідження проводяться при безпосередньому контролі з боку дослідника за досліджуваними явищами (наприклад, за чинниками ризику, новими методами лікування, діагностики або профілактики) в умовах, максимально наближених до умов лабораторного експерименту. Важливість експериментальних епідеміологічних досліджень особливо значна при підтвердженні причинного характеру розглянутих зв'язків «вплив-захворювання» (на думку багатьох учених це єдиний метод, що може дати точну відповідь на питання про етіологію захворювання) для оцінювання ефективності програм профілактики і лікування.

Схема **неконтрольованого дослідження** (його ще називають дослідженням «до» і «після») полягає у тому, що відбирається група хворих, яка піддається втручанню, і через певний проміжок часу оцінюється результат. Такий вид дослідження вважається слабко науково-обґрунтованим.

Контрольоване клінічне випробування – це спеціальний вид когортних досліджень, умови проведення якого (підбір груп втручань, характер втручання, організація спостереження і оцінювання наслідків) забезпечують усунення системних помилок.

Скринінг – масове обстеження осіб, які не вважають себе хворими, для виявлення захворювань з прихованим перебігом або інших станів (чинників ризику майбутніх захворювань).

Отже, сучасна медицина як одна з найрозвиненіших галузей української науки послуговується належним чином організованою національною фаховою мовою, основу якої становить спеціальна термінологічна лексика. Медична термінологія епідеміологічного спрямування – це не лише один з найбільших розділів загальної термінології, який об'єднує блоки термінів різних медичних спеціальностей, але й найменш унормована група термінологічної лексики медичних наук, неупорядкованість якої пов'язана передусім з наявністю таких явищ, як полісемія, синонімія, варіантність.

Література

1. Белецкий А.А. Лексикология и теория языкознания / А.А. Белецкий. – К.: Издательство Киевского университета, 1972. – 208 с.
2. Герасимов А.Н. Медицинская статистика: Учебное пособие / А.Н. Герасимов. – М.: ООО «Медицинское информационное агентство», 2007. – 480 с.
3. Москаленко В.Ф. Биостатистика / В.Ф. Москаленко. – К.: Книга плюс, 2009. – 184 с.
4. Москаленко В.Ф. Соціальна медицина і організація охорони здоров'я / В.Ф. Москаленко. – К.: Книга плюс, 2010. – 328 с.
5. Латинско-русский словарь / И.Х. Дворецкий. – 9-е изд. – М., Медиа, 2005. – 843 с.

К.ф.н. Тупиця О.Ю.

*Полтавський національний педагогічний університет імені В.Г. Короленка,
Україна*

КОМПОЗИЦІЙНА РОЛЬ «СИЛЬНИХ ПОЗИЦІЙ» У СУЧАСНОМУ РЕКЛАМНОМУ ТЕКСТІ

На сучасному етапі розвитку суспільства реклама вже стала предметом дослідження багатьох економічних та соціально-психологічних наук, не може вона перебувати й поза увагою сучасної лінгвістики. Проте особливості організації композиції рекламних текстів комплексно не досліджено. Ми поставили собі за